

Luca Serianni (Studi di lessicografia italiana; Studi linguistici italiani)
 Jürgen Uhlich, Stefan Zimmer (Zeitschrift für celtische Philologie)
 Vicenç Beltran (Asociación Convivio)
 Gabriel Bianciotto (Société des Anciens Textes Français)
 Rafael Cano Aguilar (Asociación de Historia de la Lengua Española)
 Jean-Pierre Chambon (Société de Linguistique Romane)
 Joëlle Ducos (Société française de langues et de littératures d'oc et d'oïl)
 Giuseppe Frasso (Società dei Filologi della Letteratura Italiana)
 Juhani Harma (Société Néophilologique de Helsinki)
 Michele Loporcaro (Collegium Romanicum)
 Walter Meliga (Association Internationale d'Études Occitanes)
 Agostino Paravicini Bagliani (Società Internazionale per lo Studio del Medioevo Latino)
 Margherita Spampinato (Società Italiana di Filologia Romanza)
 contatto: direzione@medioevoromanzo.it

Homenatges a Albert Manent. — El 2011 ha estat un any prolífic quant a homenatges dedicats a l'escriptor, filòleg i historiador Albert Manent. El 2 de març, la junta de l'Ateneu Barcelonès, encapçalada per l'aleshores president Oriol Bohigas, homenatjà l'estudiós del Noucentisme amb un format d'acte molt participatiu: un total de 19 persones glossaren la seva vida i obra. Foren (algun cas en absència): Jordi Amat, Josep Maria Cadena, Pilar Garcia-Sedas, Oriol Izquierdo, Josep Massot, Jaume Medina, Josep Murgades, Vinyet Panyella, Ramon Pla i Arxé, Josep M. Roig i Rosich, Eva Serra, Josep Maria Solé i Sabaté, Jaume Subirana, Joan Veny, Vicenç Villatoro, Antoni Vives (el substituït Joaquim Forn), Jordi Pujol i Ferran Mascarell. Sergi Jover, impulsor de l'homenatge, fou el conductor de l'acte. En el número 618 (juny de 2011) de la revista *Serra d'Or*, es recullen tres dels parlaments, els de Josep Massot, Jaume Medina i Jordi Amat. Massot, que també ha inclòs el seu discurs en el llibre *Escriptors i erudits contemporanis. Desena sèrie* (PAM, Barcelona, 2011, p. 179-180), agraià «un cop més a Albert Manent la seva feina incansable des de tants punts de vista, la seva contribució constant per a la construcció i la consolidació de tantes i tan variades iniciatives». Jaume Medina posava èmfasi en el biografisme de l'escriptor: «Albert Manent ha estat el gran biògraf d'alguns dels personatges més significatius del temps del Noucentisme», i Amat, sota el títol «Albert Manent, el meu mestre d'energia», anotava: «El projecte de vida de Manent [...] ha estat ajudar els altres a descobrir els seus talents perquè els posin al servei de la comunitat».

El 28 de març es féu pública la concessió del 43è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que atorga Òmnium Cultural, a Albert Manent. L'acte de lliurament tingué lloc al Palau de la Música de Barcelona el 14 de juny, amb parlaments de la crítica literària i de la membre del jurat Pilar Garcia-Sedas; de l'amic, deixeble i activista catalanista Xavier Polo; i de l'amic i expresident Jordi Pujol. Tanmateix, entre la concessió del premi i el lliurament, Òmnium Cultural inicià el cicle, de dues sessions i a la seu de l'entitat, «Albert Manent, la lluita contra l'oblit». El 24 de maig l'escriptora i membre de la junta d'Òmnium Lluïsa Julià presentà la sessió «Albert Manent, història i memòria». Hi dissertaren l'escriptor Oriol Pi de Cabanyes, que expressà la seva felicitat pel fet que «aquest Premi d'Honor és dels més merescuts dels últims anys» i l'historiador Josep Maria Roig i Rosich, qui definí Manent com a «gran historiador de Catalunya». En el transcurs de l'acte es projectà un documental de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana sobre el guardonat. El 31 de maig tingué lloc la segona sessió: «Albert Manent, llengua i literatura». L'escriptora i membre de la junta d'Òmnium Vinyet Panyella féu la presentació, i hi intervingueren Josep Murgades, catedràtic de literatura catalana de la UB, i Joan Veny, dialectòleg i membre de la Secció

Filològica de l'IEC. El primer destacà el fet que per a ell i d'altres estudiants de la seva generació Manent era un "mestre alternatiu" al món universitari a través dels seus llibres; el segon, definí l'escriptor com una figura polièdrica en tant que poeta, creador, periodista, biògraf, activista cultural, etc., i recordà que Manent fou alumne seu i n'oferí una lliçó pràctica a partir dels estudis dialectals i topònims.

Jordi MANENT I TOMÀS

Sopar d'homenatge a Joaquim Molas. (18 de març de 2011). — El vespre del 18 de març de 2011, més de noranta persones es van aplegar en un sopar ofert al professor Joaquim Molas amb motiu d'haver complert vuitanta anys. A l'antiga entrada de carruatges de la casa Fuster, al capdamunt dels jardinetes del Passeig de Gràcia, van anar arribant puntualment amics, col·legues i deixebles del mestre, felïços de l'ocasió. Un aplaudiment serrat el va rebre tot just entrar al menjador; les paraules es van reservar per a després de les postres.

A taula, alguns assistents es van mostrar sorpresos de trobar-se, ells que es coneixien potser d'altres concurrències, en l'homenatge a un estudiós de la literatura catalana. Però no hi havia res d'estrany: Joaquim Molas ha sabut concitar, al llarg de la seva llarga trajectòria, moltes i molt diverses col·laboracions i admiracions més enllà del seu estricte camp professional. I per això es va tractar, per dir-ho amb mots del dia, d'un acte ben bé transversal i interdisciplinari, i en aquest cas no es tracta en absolut de parlar per parlar. En realitat, Molas, que ha estat un acadèmic exemplar en el que aquesta condició té de més substancialment ontològic (la recerca infatigable i el rigor metodològic), n'ha estat un d'heterodox sempre que li ha convingut; és a dir, sempre que ho ha cregut necessari per raons d'aquelles que, en general, n'hauríem de dir polítiques, o bé, sovint coincidint-hi, per voluntat d'una comprensió més totalitzadora del fenomen literari modern a Catalunya. Ha estat catedràtic de les dues universitats grans del país i és membre d'antigues i no tan antigues corporacions acadèmiques; però també ha estat activista i programador cultural (en tasques de direcció editorial adreçades sovint a l'alta divulgació; en el comissariat o la coordinació d'exposicions sobre temes literaris, o literaris i plàstics; en la creació de revistes i en la participació en consells de redacció). I, des de la càtedra, va ser decisiu en l'articulació de l'ensenyament de la llengua i la literatura catalanes a l'ensenyament secundari, no pas el menor dels seus mèrits.

Deu anys després de la seva jubilació formal (des d'aleshores té la categoria de catedràtic emèrit), i dels homenatges i reconeixements que, en l'àmbit més acadèmic i institucional, li van ser fets en aquell moment, Joaquim Molas es manté plenament en actiu: participa en col·loquis i congressos, escriu i publica amb regularitat, i torna una vegada i una altra als seus temes més estimats.

Per celebrar-ho tot plegat, per agrair-li moltes coses, exalumnes i deixebles (alguns amb qui no s'havia vist des de temps, d'altres vinguts expressament de lluny) del seu ram es van sumar aquell vespre a professionals d'altres àmbits que, en la majoria dels casos, eren, abans que cap altra cosa, amics de l'homenatjat: de l'arquitectura, de les arts plàstiques, del teatre, de la creació literària i de la crítica, del món editorial, del periodisme, de l'administració pública i de les institucions acadèmiques i no acadèmiques hi va haver representants. I cal esmentar, encara, les prop de tres-centes adhesions *in absentia* que es van lliurar al professor en forma d'àlbum, al moment culminant del regal i els parlaments. Amb els grams justos de solemnitat, Josep M. Benet i Jornet, mestre de cerimònies, va donar entrada, successivament, a Josep M. Castellet, que va recordar la col·laboració llarga amb l'amic; a Alan Yates, que es va remuntar al primer i tímid contacte amb el professor, i a Jordi Castellanos, que, com els altres, va rebutjar el to professional per parlar, des de l'amistat sincera i agraïda, del deute que ell i tots els altres deixebles, i finalment tot un país, hi tenim contret, amb el doctor Molas. Amb aquell professor, historiador, crític, que en un moment